
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 4

DUBEN 2019

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Dubnové číslo farního zpravodaje nabízí kromě obvyklých informací o farních aktivitách a liturgických svátcích také inspiraci pro závěr postní doby. V minulém čísle jsem se zamýšlel nad naším zacházením s časem. Možná někdo zkusil svěřit čas do rukou Božích a má odvahu se ptát, zda moje aktivity jsou ovocem mých tužeb a očekávání, anebo zda mě k nim zve Bůh a také mi dává sílu a obdarování, abych je dobře prožil. Nebo klesám pod tíhou úkolů, které jsem si naložil?

Jak vypadá moje zpovědní zrcadlo? Používám klasické zpytování svědomí z kancionálu nebo jsem kreativní a snažím se aktualizovat desatero, popř. sedm hlavních hříchů pro svoji potřebu? Hodně mě zaujalo zamyšlení Anselma Grúna o pýše. Koho z nás se netýká toto pokušení? Možná tato četba bude pro někoho bolestivá, ale snad také uzdravující. Do moderního zpytování svědomí může

také patřit zacházení s internetem, čas na něm strávený, způsob komunikace atd. A poslední týdny a měsíce nabízí otázku týkající se klerikalismu a jeho pokušení, zejména v souvislosti se skandálem zneužívání mladistvých. České republiky se tolik netýká, ale jsme součástí celé církve a je třeba brát tuto situaci vážně. Nemálo lidí to vnímá jako šanci na očistění poslání církve a snad také nabídnutí pomoci těm, kterým bylo ublíženo i mimo církev, tj. v rodinách, školách a dalších organizacích.

Zajímavou a kreativní inspirací může být otázka: Řekni mi, jak se zpovídáš, a já ti řeknu, jaký jsi křesťan. Máš strach ze zpovědi? Chodíš na zpověď těsně před mší sv. nebo před Velikonocemi na poslední chvíli? Máš zpovědníka a duchovní vedení? Kam patříš? Trochu inspirace od papeže Františka a papežského kazatele Cantalamessy neuškodí.

Oznámení

Dětská mše

Mše svatá pro děti bude 14.4. od 10.30 v Brandýse (navíc k pravidelné ranní mši v 8.30). Po dětské mši, cca. od 11:30, se koná setkání chlapců vedené M. Kupkovou.

Biblický klub

Setkání Biblického klubu budou v úterý 9. a 23.4. od 19.15 na brandýské faře. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Manželské exercicie

V úterý 2., 16. a 30.4. od 19.30 se konají na faře svatoignácké manželské exercicie s modlitbou, meditací a sv. přijímáním.

Modlitby matek

Maminky z naší farnosti se sejdou ke společné modlitbě růžence ve čtvrtek 18.4. ve 20 h. na faře.

Zpovídání

Příležitost ke svátosti smíření je během celého postu. Ve svatém týdnu navíc od úterý do pátku od 16 h. na faře, od 17 h. v kostele hodinu před mši sv. Také je možné se objednat přes telefon 603235022.

Požehnání pokrmů

Požehnání pokrmů na Bílou sobotu v 16 hod a v neděli na Boží hod velikonoční po mši sv.

Velikonoční obřady

18.4. Zelený čtvrtek mše sv. v 18 hod. v Brandýse, ranní mše sv. nebude

19.4. Velký pátek křížová cesta v 15 hod., pašijová hra od 17.30 hod., bohoslužba v 18 hod. v Brandýse

20.4. Bílá sobota velikonoční vigilie od 20 hod. v Brandýse

21.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně mše sv. v 8.30 hod. v Brandýse

22.4. Velikonoční pondělí mše sv. v 9.00 hod. v Brandýse

Liturgický kalendář

Neděle 14. dubna

Květná neděle

Čtvrtek 18. dubna

Zelený čtvrtek

Pátek 19. dubna

Velký pátek

Sobota 20. dubna

Bílá sobota

Neděle 21. dubna

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Neděle 28. dubna

Neděle Božího milosrdenství

Pondělí 29. dubna

Svátek sv. Kateřiny Sienské

Alfa kurzy ve Staré Boleslavi

Kurzy Alfa, které pomáhají poznat Ježíše Krista a přiblížit podstatu křesťanské víry lidem v našem okolí, budou probíhat od 14.4. do 23.6. každou neděli (vyjma Velikonoc) od 18.30 hod. ve skautské klubovně ve Staré Boleslavi v ul. Železná 151/2.

Prosíme vás především o modlitbu, aby tato evangelizace přinesla ovoce v podobě nových bratří a sester v Kristu.

Pozvěte své přátele a známé a přijďte s nimi. Kurzy Alfa nejsou totiž určeny jen

pro ty, kteří křesťanství dosud nepoznali. Mohou pomoci i nám hlouběji promyslet naši víru už jen tím, že ji budeme sdílet s ostatními.

Postní duchovní obnova s P. Janem Houkalem

Přes nevlídné zamračené počasí jsme se v sobotu 16. března dopoledne sešli k postní duchovní obnově pro farnost v hojném počtu. Tentokrát jsme mezi sebou přivítali důvěrně známého hosta, našeho bývalého faráře otce Jana.

Téma duchovní obnovy (alespoň přede mnou) otec Jan do poslední chvíle úzkostlivě tajil, již z prvních slov však bylo zřejmé, že půjde o téma navýsost křesťanské a velmi krásné – Bůh je láska (1 Jan 4, 16). Čekala nás hluboká teologická reflexe doplněná mnoha biblickými odkazy a texty starých církevních autorů. Ve třech zastaveních jsme postupně rozjímalí nad tím, jak se tato maxima promítá do našeho osobního vztahu k Bohu, do vztahu k našim bližním i vzdálenějším, sympatickým i méně sympatickým lidem a v neposlední řadě také k nám samým. Také o životě v souladu se svou vlastní

přirozeností (která ovšem, jak bych doplnila, musí zahrnovat i zodpovědnost za ty, které jsme k sobě – slovy Malého prince – připoutali). A nakonec o tom, že vždycky má smysl konat dobro, i když za ně nedostaneme nic nazpátek, a že toho občas možná i někdo zneužije. Jinými slovy, podnětů k vlastním meditacím bylo opravdu nepřeborné množství a každý si z nich jistě vybral to své.

Celý blok jsme tradičně zakončili společným slavením mše svaté. Bylo to milé a inspirativní setkání, jak s otcem Janem, tak i navzájem mezi námi farníky z různých kostelů. Jeho ozvěny nás budou provázet celou postní dobou a třeba přispějí i k tomu, abychom hlouběji a intenzivněji vnímali a prožili Velikonoční tajemství.

Kateřina Herynková

Týden modliteb za mládež

Neděle 7. 4. 2019, biblický text: Jan 1, 35-39

Druhého dne tam byl opět Jan (Křtitel) se dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, beránek Boží.“ Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ Odpověděl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.

Text z promluv papeže Františka: „Opustili svého prvního mistra (Jana Křtitele) a vydali se následovat Ježíše. Ten se k nim cestou obrátil a položil jim rozhodující otázku: „Co byste chtěli?“ Ježíš v evangeliích vystupuje jako znalec

lidského srdce. V oné chvíli potkal dva hledající, zdravě znepokojené mladíky (Jana a Ondřeje). Vždyť co je to za mládí, je-li spokojené a neklade si otázku po smyslu? Také já bych se chtěl dnes zeptat mladých: „Co hledáš? Co hledáš ve svém srdci?“

Zamyšlení: Když se Jan stal Ježíšovým učedníkem, bylo mu kolem 20 let. Byl mladým člověkem. A jako mladý člověk hledal svoji životní cestu. Dokonce si pamatuje i hodinu, kdy se v jeho životě stalo něco důležitého — poznal Ježíše. Rozhodl se poznat ho víc, a tak se ptá: „Mistře, kde bydlíš?“ Ježíš pozval Jana a zve i každého z nás, abychom poznali nejenom, kde bydlí, ale i celý jeho život.

Otázka: Co hledáš ve svém životě? Co hledáš ve svém srdci?

Rainiero Cantalamessa o zpovědi

Obnovená svátost smíření se zdá být výsostnou svátostí vnitřního uzdravení („uzdravovat nalomeného ducha“), která obsahuje také uzdravení paměti, tedy potlačení „špatných“ vzpomínek, které jsou jako jizvy, které nám zůstaly po vlastním nebo cizím hříchu a nedovolují Boží lásce svobodně pronikat do našeho srdce (roztrpčení, neobdržená nebo nepřijatá odpuštění, hluboká duchovní traumata atd.).

I služebník svátosti — zpovědník — se jeví v novém světle: už to není soudce bratra, který vynáší rozsudek, byť ve jménu církve, ale lékař duchovního

uzdravení, či lépe „přítel Ženicha“, který napomáhá obnovit vztah lásky, který byl ohrožený situací hříchu. V dnešní době existují konkrétní příležitosti a možnosti vysluhování svátosti smíření „charismaticky“, tedy jako daru, jako zkušenosti Ducha v jeho specifickém ražení toho, kdo očišťuje a obnovuje synovský vztah s Bohem, kterého je svědkem a tvůrcem. Prožívat svátost charismaticky (duchovně) je také tím nejlepším způsobem, jak ji vnímat jako ryze lidskou a osvobozující zkušenost, bez jakéhokoli chorobného nebo úzkostného nádechu.

Myšlenky papeže Františka

O pokání

Tato proměna vyžaduje osobní i společné obrácení a vede nás, abychom hleděli stejným směrem jako Pán. Jak s oblibou říkal svatý Jan Pavel II.: „Pokud opravdu stavíme na kontemplaci Krista, budeme ho moci rozeznat především ve tvářích těch, s nimiž se on sám ztotožnil.“ Učme se hledět tam, kam hledí Pán, být tam, kde chce, abychom byli, a v jeho přítomnosti proměňovat své srdce. Pomůže nám k tomu modlitba a pokání. Vybízím proto celý svatý a věřící lid Boží k pokání v modlitbě a postu podle Pánova přikázání. Tak se probudí naše svědomí, solidarita i odhodlání budovat prostředí péče, kde bude znít „nikdy víc“ ke všem podobám zneužívání.

O pokušení klerikalismu

Nelze si ovšem představit proměnu našeho jednání v církvi bez aktivní účasti všech, kdo tvoří Boží lid. A co víc, kdykoli se snažíme Boží lid potlačit, umlčet, ignorovat nebo omezovat jen na malé skupinky elit, skončíme u vytváření společenství, plánů, teologických akcentů, spiritualit a struktur, kterým chybí kořeny, paměť, tvář i tělo a nakonec také život. Zřetelně se to projevuje ve zvláštním způsobu, jak chápeme autoritu v církvi – ve způsobu vlastním mnoha společenstvím, kde docházelo k pohlavnímu zneužívání i ke zneužívání moci a svědomí. Jedná se o klerikalismus, tedy postoj, který „nejenže znehodnocuje osobnost křesťanů, ale navíc se u něj projevují sklony podečňovat a umenšovat křesťní milost, kterou Duch Svatý vložil do srdce

našeho lidu“. Bez ohledu na to, zda ho prosazují sami kněží, anebo laici, působí klerikalismus v těle církve rozštěpení, a to je živnou půdou pro mnohá zla, která dnes odsuzujeme. Říct „ne“ zneužívání znamená říct také rozhodné „ne“ všem podobám klerikalismu.

O zpovědnících

Když jsem zpovídal, vždy jsem myslel na sebe samého, na své hříchy, na svoji potřebu milosrdenství a tudíž jsem se snažil odpouštět mnoho... Někdy jsem se přistihl, že myslím na to, že by některým velice přísným osobám prospělo nějaké uklouznutí, protože by se tak poznáním, že jsou hříšníci, setkali s Ježíšem...

Být zpovědníkem je velká odpovědnost. Zpovědníci mají před sebou ztracené ovečky, které Bůh velmi miluje. Pokud se jim neumožní, aby pochopili lásku a milosrdenství Boží, vzdálí se a možná už nepřijdou. Tudíž obejměte je a buďte milosrdní. A i když nemůžete dát rozhřešení, dejte aspoň požehnání.

Myslím na zpovědníka, kterého jsem potkal u nás ve farnosti, bylo mi 17 let. Cítil jsem se zaplaven milosrdenstvím Božím, když jsem se u něj zpovídal. Když následujícího roku zemřel, hodně jsem plakal. Proč? Protože jsem ztratil člověka, který mi dal pocítit milosrdenství Boží.

Mohu říci, že zárodek milosrdenství, které pro mě představuje nejdůležitější poselství od Boha, se pomalu rodil v mém kněžském životě jako důsledek mé zkušenosti zpovědníka.

Vzpomínám na jednoho velkého zpovědníka, kapucína, říkal mi: odpouštím

mnoho a občas mě přepadnou výčitky, že jsem odpustil příliš. Pak jdu do naší kapličky před svatostánek a řeknu Ježíšovi:

Pane, odpusť mi, že jsem odpouštěl příliš. Ale to ty jsi mi dal špatný příklad!

Z webu katolik.cz

Románský kostel Panny Marie v Mohelnici

Na sever od Mnichova Hradiště leží malá obec Mohelnice nad Jizerou. Žije v ní asi stovka obyvatel a nenapadlo by vás, že je něčím zajímavá. Až když přijedete docela blízko, tak si toho všimnete. Vypadá to jako miniatura: maličký kostel na maličkém hřbitově uprostřed maličké vsi. A okamžitě víte, že je to kostel výjimečný, na první pohled románský, pouze s malými pozdějšími úpravami.

Pochází z druhé poloviny 12. století a nejspíš si ho nechal postavit jako soukromou modlitebnu nějaký místní šlechtic. O jméně toho vladyky a přesné době stavby však není nic známo. Kostelík je postaven z neomítnutých kamenných kvádrů, ve věži má sdružená okna a pod střešní římsou půvabný obloučkový vlys. Každý zub vlysu je zdoben jiným kamenickým motivem.

Tajemný reliéf ženské tváře na severní straně je spojen s pověstmi o vzniku kostela. Prý se jedná o obraz krásné dcery tureckého velmože. Ta pomohla utéci synovi místního pána ze zajetí, doprovázela ho až domů do Mohelnice a provdala se za něj. S Mohelnicí to už vypadalo špatně, protože otec si pro neposlušnou dceru přijel s vojskem, odhodlaný srovnat sídlo svého zetě se zemí. Dcera mu však vyšla naproti i s malým synkem a usmířili se. Nakonec prý turecký velmož dokonce s mladými zůstal, přijal křesťanství a nechal vystavět kostel.

Až se dost vynadíváte na kostel, můžete se vydat po mostě přes Jizeru k romantické zřícenině zámku Zásadka. Patřival Václavu Budovcovi z Budova, jednomu ze sedmadvaceti pánů popravených po bitvě na Bílé hoře. A budete-li pokračovat dále po zelené značce, dojdete až k zámku v Mnichově Hradišti, kde v zámecké kapli po složitých peripetiích nakonec spočinulo tělo Albrechta z Valdštejna. Ale to už je jiná historie...

Monika Pecková

Sv. Augustin: O Božím slově

Četba Božího slova pozvedá naši duši,
aby nás nepřemohlo zoufalství,
a na druhé straně v nás vyvolává bázeň,
aby námi nezmítala vichřice pýchy.

Jít po střední,
pravé a přímé cestě,
která nás – obrazně řečeno – vede
mezi zoufalstvím po levici
a falešným sebevědomím po pravici,

by bylo mnohem obtížnější,
kdyby Kristus neřekl:
„Já jsem cesta, pravda a život.“

Tím jakoby napovídal:
Kudy chceš jít? Já jsem cesta.
Kráčejme proto s jistotou po této cestě,
ale bojme se léček,
které nás ohrožují.

Když se pyšný člověk považuje za náboženskou normu

Odvaha k pravdě o sobě i o druhých.

Svatý Bernard z Clairvaux definuje pokoru jako *verissima sui agnitio*, jako naprosto pravdivé poznání sebe samého. Pokora tedy souvisí s pravdou, pokora je odvahou k pravdě. Pokora poznává skutečnost takovou, jaká je, ať už se týká mé osoby nebo mého okolí. Pokora je realistická, zatímco pýcha půdu reality opouští. V pokoře rozhodně nejde o nějaké umělé sebeponižování, nýbrž o odvahu postavit se pravdě čelem. Odvaha k pravdě, to je především odvaha k nepřikrášlujícímu sebepoznání, odvaha vzdát se veškerého vytěšňování, dostat se na kobytku sobě samému a odhalit své chybné postoje.

V pokoře se člověk nevidí jenom ve své slabosti, ale i ve své velikosti.

Pokora nespočívá v tom, že se budu dělat menším, než jsem, nýbrž v tom, že se budu vidět takový, jaký skutečně jsem. Pro církevního otce Augustina je pokora uznáním vlastní míry. V pokoře se člověk nevidí jenom ve své slabosti, ale i ve své síle, nejen ve své nízkosti, ale i ve své velikosti. Jedině člověka, který uznává své

lidství, může Bůh zbožštit.

Bez pokory člověk začne vytěšňovat svoje osobnostní stránky, které mu nejsou vhod.

Sebepoznání nutně vyžaduje pokoru. Bez pokory totiž člověk v sobě začne vytěšňovat ty osobnostní stránky, které mu nejsou vhod, protože zraňují jeho vnitřní pýchu. Aby se tedy člověk dovedl dívat na vlastní já bez předsudků, potřebuje pokoru. Jedině uznání vlastních slabostí nás může chránit před mechanismy, které vedou k vytěšňování našich slabostí. Pokora zná správnou míru, zatímco pýcha nikoli. Bezuzdnost pyšného, který se nenechá nikým, ani samým Bohem, usměrnit, vede ke ztrátě smyslu pro skutečnost, k sebeiluzi a k sebeklamu. Pyšný se bouří proti skutečnosti a žije tak v nezměrné fikci.

Pyšný člověk začne sám sebe obelhávat.

Papež Řehoř Veliký říká, že pyšný člověk není kvůli své nadutosti schopný poznávat skutečnost takovou, jaká je. Pyšný nepoznává pravdu, svět ani sebe samého. Aby se dokázal prosadit ve světě takovém, jaký je, musí se vůči němu obrnit. Jedině tak totiž dokáže žít

ve svém zastírání pravdy, aniž by byl nucen čelit skutečnosti. Kdo si udržuje iluze o sobě samém, nakonec začne sebe samého obelhávat. Pyšný člověk lže sám sobě, jen aby se nemusel podívat pravdě do tváře.

Pyšný člověk se ztotožňuje se svým úřadem.

Pyšný člověk se vychloubá hodnotami a idejemi, které jsou mimo něho a kterým se sice může oddat, ale nemůže si je nárokovat. Jde například o situaci, kdy se někdo ztotožňuje se službou či úřadem, který zastává. Úřad je ale něco neosobního, něco, co přesahuje jednotlivce, co vzniklo na základě konsensu společnosti a v průběhu dlouhých historických procesů. Jestliže se ztotožňuji se svým úřadem, chovám se tak, jako kdybych já sám byl tím vším, co je úřad. Tím jsem se ale mimořádně povýšil a uzurpoval si vlastnosti, které v žádném případě nejsou ve mně, nýbrž mimo mě.

Když ze sebe pyšný člověk dělá náboženskou normu...

Ještě horší je to v případě, kdy se člověk ztotožňuje s náboženskými idejemi a činí ze sebe normu pro druhé. Namlouvá si, že je povznesen nad svého neosvětleného bližního a povyšuje se nad city a postoje druhých. Tato inflace vede ke ztrátě duševní rovnováhy, k emocionálnímu chladu a ke ztrátě smyslu pro skutečnost.

Existuje cesta ven z pýchy – lidově řečeno „rytím drážkou v zemi“.

Empirická zkušenost ukazuje, že pyšný člověk může být uzdraven pouze za cenu morálních proher. Jedině ten, kdo si pořádně natluče nos a kdo si bytostně uvědomí, že to, co ho bolí, je opravdu jeho nos, může být znovu postaven na pevnou půdu skutečnosti. Jenom ten, kdo leží na zemi (humus), dokáže pokorně (humilis) přijímat vlastní lidství.

Anselm Grün: Pokora a zakoušení Boha

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána
Svémýslice, kostel sv. Prokopa
Zápy, kostel sv. Jakuba
Mratín, kostel sv. Michala
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha

Út, St 18.00, Čt 9.00, Pá 18.00, **Ne 8.30**
Ne 10.30
Ne 14.30
1. sobota v měsíci 16.15
mše nejsou
3. sobota v měsíci 16.15

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, sv. Václava
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie
Mochov, sv. Bartoloměje
Nehvizdy, sv. Václava
Chvaly, sv. Ludmily

Po, St, So 9.00, Út, Pá 18.00, **Ne 9.00, 18.00**
St, Pá 17:30, **Ne 9.30**
Ne 8.00
Ne 11.00
Čt, Pá 18.30, So 8.30, 18:30, **Ne 8.30**
